

dagsmand ikke kommen til, naar han saaledes springer fra det ene til det andet, og nu vil sige, at Godset tilhører Statskirken? Den er ophørt fra 5te Juni 1849, nu have vi en Folkekirke, og hvorledes er Geistlighedens Stilling i denne Folkekirke? Er den dog ikke absolut og gaadenbart saaledes, at Præsterne ere Statens kirkelige Embedsmænd, de staae i selsamme Forhold til Staten som alle andre Embedsmænd, de have ikke større Myndighed overfor Staten end enhver anden Embedsmand, de have ingen anden Myndighed end den, Staten giver dem, idet den bestikker dem til Embedet, de bestikkes af Staten og kunne afsættes af den. I andre Lande er det ikke saaledes. I Nabolandet Sverrig troer jeg ikke, at de høiere Geistlige kunne afsættes af Staten, men hos os ere de Statens Embedsmænd og ikke Andet. Endelig er der, jeg troer af Rigsdagsmanden for Hjerding (H. Hage), søgt et Beviis fra Tienderne, navnlig deri, at de ere bestemte til ikke at skulle medregnes til den Skat, der er en Betingelse for Balgbarhed til Landstthinget. Han vovede imidlertid ikke ligefrem at modsig den Paastand, der er fremsat af Rigsdagsmanden for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning), men han sagde, at han var vis paa, at der fra først af, da Udskæft blev udarbejdet, ikke havde været tænkt paa Tienden, men det stemmer fuldkommen med, hvad Rigsdagsmanden for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning) sagde, at, dersom man fra først af havde lagt Mærke til Tienden, saa vilde man ikke være gaaet ned til de 200 Rd., men, efterat man nu engang var kommen ned til den Sum, saa maatte man blive staaende ved den, da man først senere blev opmærksom paa Tienden; dette staaer i fuldkommen Harmoni med, hvad der fra den anden Side blev fremhævet. Endelig blev der talt om et Compromis, der skulde være sluttet mellem Geistligheden og Ministeriet eller Rigsdagen, jeg veed ikke, hvem af dem det var. Jeg antager, at Compromis er en Overenskomst mellem to Parter, der hver paa sin Side giver Noget efter for at komme til en fælles Beslutning; tager jeg feil i denne Fortolkning, saa vil den ærede Rigsdagsmand underrette mig om, hvad Compromis er, men foreløbig vil jeg gaae ud fra, at der derved er tilveie-

bragt Enighed mellem to Parter om en Afgjørelse paa en vis Maade; men hvor foreligger der Noget, der kan vise, at her er Tale om et Compromis, hvor har man seet fra Geistlighedens Side — man er vel berettiget til, naar man vil tale om Geistlighedens Stemning at holde sig til Landemoderne, jeg veed idetmindste ikke, der gives nogen anden Vej, ad hvilken man kan komme til Underretning om, hvorledes Geistligheden dømmer. Hvor er der noget Tegn hos Landemoderne paa, at de ville slutte noget Compromis om denne Sag? Nei, jeg synes tværtimod, at der er Tegn til det ganske Modsatte. Vi have en Bisp, der ligefrem har erklæret Regjeringen, at dersom det og det skeer, maa Kirken reise sig til Kamp mod Staten, og den Bisp, der skrev dette, og skrev det til Regjeringen, sidder i Embedet endnu den Dag idag; er det et Tegn paa, at man vil et Compromis, at man truer og siger: gøre I det, saa reiser hele Kirken sig til Kamp mod Staten, og saa vilde vi see, hvem der først kommer til at ligge under. Nei, lad os først see et virkeligt Tilbud; et virkeligt Forsøg paa Overenskomst, men derom foreligger der, saavidt mig bekendt, aldeles ikke Noget. Jeg har heller ikke hørt den ærede Minister udtale Noget om, at dette skulde betragtes som et Compromis, og man maa da altsaa have nærmere Underretning, førend man kan holde sig til, at det er et saadant, der foreligger. Da den ærede Rigsdagsmand vilde støtte sin Fortolkning af Grundlovens § 3, ansøgte han ogsaa som Noget, der maatte komme i Betragtning, at Grundloven havde bestemt, at Folkekirken skulde have en Forsatning; men den ærede Rigsdagsmand maa jo dog lægge Mærke til, at denne Forsatning skal gives ved Lov, og Ingen kan jo give Love uden Kongen og Rigsdagen i Forening, det er den lovgivende Magt. Hermed mener jeg, at den Henvisning er bortviist, thi uden at Kongen og Rigsdagen blive enige om at give Folkekirken en anden Forsatning, kan den ikke faae nogensoinhelst anden end den, den har; den har jo ingen, men det kan jo ogsaa kaldes en Forsatning, at den ingen Forsatning har. Geistligheden kan ikke komme her og sige: Jeg vil indlade mig paa et Compromis, vilde I